Wolfram

HŐS ÉS HŐSNŐ

Miként minden létező, Isten előtt a férfi és a nő egyenlőek. A létezők között nincsenek *abszolút* értékbeli különbségek, így a nemek között sem lehetnek. A világba vetve azonban megjelennek hierarchiák, a férfi és a nő között pedig oly módon, hogy a világban a férfinak kell vezetnie a nőt, elsősorban szellemi értelemben. E szellemi alá-fölérendeltségi viszony jelenik meg kapcsolatuk egyéb hierarchikus viszonyaiban.

Korábban szóltunk arról, hogy a nő akkor képes befogadni a férfi szellemi vezetését, ha meg tudja őrizni magában szellemi-mágikus szüzességét. A szüzesség, amely tehát itt nem szexustalanságot vagy szexus-előttiséget jelent, hanem éppen a szexus legmagasabb és legtisztultabb, szimbolikus módozatát, fogékonyságot a szellem befogadására, csakis a nőies princípiumhoz tartozhat jellemzőként, hiszen a befogadás a nő normális működése. A nőies princípium azonban a férfiban mint emberi lényben is fellelhető: a férfi *lelke* testesíti meg. A lélek a különböző rendű és rangú befolyásokra adott meghatározatlanul összetett válaszok tartománya, egy roppantul érzékeny befogadó, amelyben minden mindennel összefügg. Alapvetően a nőies princípiumot jeleníti meg tehát, amely pillanatról pillanatra átadja magát valamely önmagánál aktuálisan nagyobb hatalmú dolognak. Az önátadás a lételeme, mivel benne magában nincs biztos pont, hiányzik belőle önnön princípiuma, amiért is szüntelenül a másban keresi a fogódzót, a középpontot. A döntő az, hogy a lélek eme önátadást mely irányba fordítja: a világ illetve az élet felé, ezek alulmúlása, a démoniság irányába, vagy pedig afelé, ami az élet és a világ felett van.

A lélek tehát mind a férfiban, mind pedig a nőben egy alapvetően nőies elem, és ily módon a szüzesség, amelyet elsősorban a lélek szüzességeként kell értelmeznünk, mindkét nemre alkalmazható. A különbség kettőjük között az, hogy míg a nő mint emberi lény önátélése döntően lelki, addig a férfi emberi lényként is ideálisan a lélek tartományát meghaladóan éli át önmagát. Hozzá a szellem állapotában való tartózkodás illik, amely kristályosan tiszta, fényes, levegős, romlás sosem éri. A dolgok itt ideákként vannak jelen, körvonalaik élesek, a kontrasztok tökéletesek. A látóhatár végtelen, a távolságokat perspektíva nem szűkíti, nem homályosítja el. A lélek tartományának egészére innen zavartalan kilátás nyílik, nehézségei a szellem kardjával kezelhetők. Az ilyen férfi az ideális lelki vezető, aki tehát nem lélektelen, de nem is ájul, nem is feledkezik bele a lélek burjánzásába, hanem képes kívülről és felülről szemlélni annak birodalmát. Tanulván a Csipkerózsika kiszabadítására induló sok-sok törekvő csúfos kudarcából, ő nem gabalyodik a csipkebozótba, hogy halálra szurkáltassék és megfojtassék, hanem kivárja a megfelelő alkalmat, amikor a bozót szinte önként húzódik félre a hős szellemi kardja láttán.

✣

A szüzesség tehát a lélek szakadatlan készsége az egyre magasabb és végső soron a legmagasabb befogadására, miközben elutasítja a szellemnél alacsonyabb rendű dolgok közeledését, melyek a lelket szüntelenül paráználkodásra, önmaga beszennyezésére csábítják. A lélek szűzi állapota az emberi beállítottságok szintjén mint *hősiesség* jelenik meg. A férfi hősiessége a hódításra való törekvés, amely elsődlegesen szellemi hódítás, és a legszorosabban összefügg a megismeréssel.

Bernat Martorell: Szent György megöli a sárkányt (1430–1435)

A szellemi hódítás a „nem-én", a „más" visszavételére, „énné" való visszaalakítására irányuló törekvés, amely csakis megismerés által lehetséges. Befelé, a kastély legbenső, időfeletti hálókamrájában a lélek nőies princípiuma szűzi menyasszonyként a szellem férfias princípiumával üli örök nászát. Kifelé, az e nászból a szellem világbeli tükörképeként született hősies Fiúgyermek visszahódítja a maga számára a világ teljességét.

A hősiesség a szűzi lélek áldozata, zavartalan képessége önmaga feláldozására. Önmagában, illetve a csalfa, beszennyező „másban" való létét feláldozza a magasabb princípiumban való létezés kedvéért. Az önnön farkába harapó, a mocsárban kétségbeesetten vergődő kígyó kitekeredik és felegyenesedik: világfává változik, mely gyökereivel a mocsarat termőfölddé varázsolja. A lélek az áldozat tüzében megtisztul, és utolsó lépésként a halál kapuján is keresztülmegy, ezért a hős számára már nem létezik halál: őt a test elmúlásával való szembesülés többé nem érintheti.

A rómaiak a *vir* szóval jelölték a férfit, amely egyben a hőst is jelenti. *A férfi hősies, és aki nem ilyen, az nem férfi*. A világ és az élet dolgaira beállított, azokban tobzódó, bennük elvesző hímnemű emberi lény nem férfi, hanem túlnőtt gyermek, infantilis kretén. A modernség összes büszkén hangoztatott eredménye nem más, mint ilyen infantilis, férfiatlan lények dekadens játszadozása.

✣

A nő hősiessége az odaadás. Nőnemű emberi lénnyé születése azt jelzi, hogy neki nem a szellemmel illetve annak világbeli tükörképével, a hős Fiúgyermekkel való közvetlen azonosulás a feladata, az ő hősiességének más módozatban kell megjelennie. Az ő hősiessége az, hogy magát mindenestül választottjának, a hősnek szenteli. Aki számára az ilyen nő a hódítás,

vagyis a megismerés általi visszavétel kitüntetett tárgya, hiszen ő lesz képes pozitívan visszatükrözni a férfi hősiességének dicsfényét. Az ilyen nő szimbolikusan az egész világot képviseli a hős számára.

A hősies odaadás feltétlen, nem szennyezi világiasság, életvágy, avagy családra, gyermekre, házra, birtokra és effélékre irányuló hátsó szándék. A hősnő nem latolgatja, hogy mit kap, ő önzetlenül, bármilyen kötöttségtől szabadon és fenntartás nélkül adja át magát választottjának. Miként a lélek szűzies tisztasága a férfi esetében sem passzív állapot, nem neveznénk hősiességnek, ha a nő e beállítottsága nem aktivitást jelentene. A mágia alapvető törvénye, hogy gyakorlója sohasem lehet passzív: a mágiában nem létezik védekezés, csak ellentámadás. A szüzesség megvalósítása és megőrzése is olykor bár igen finom, de a legmagasabb fokú autonóm aktivitást kívánja meg a hősies nőtől.

Van a nő odaadásának egy körülménye, mely paradoxnak tűnhet, és számos zavar forrása, amelyeket el kell oszlatnunk: a hősies odaadást megvalósító nő nem kérheti számon a választott férfin az ezen odaadásra való érdemességet, a férfiasságot és hősiességet, hiszen ha így tenne, akkor odaadásának feltétlensége megszűnne. A férfi érdemességének kérdésében nemhogy az ítélkezés, de a vizsgálat sem feladata. A választás sem az ő személyes választása volt, bár a választásnak a nő oldaláról kell megtörténnie, azonban ez mindig egy személyfeletti elem működésének eredménye, amely ideális esetben egy intuíció, de konkrétan akár a család választásaként is megjelenhet – hiszen a család ideálisan ugyancsak a személyfelettiséget képviseli. A választással azonban minden eldől, ez a nő egyszeri és visszavonhatatlan döntése, amelynek megkérdőjelezése ama önnön személyes önmagánál magasabb elem elárulását

Fra Angelico: Szűz Mária (1437)

jelentené, amely a választást kivitelezte. A nő feladata saját szemléletének tökéletesítése, az, hogy választottját minél teljesebben legyen képes úgy szemlélni, mint férfias hőst. Mivel pedig a nő mágikus tükör a férfi számára, a *minden körülmények közötti, valóban feltétlen* odaadás hősnői attitűdje megfelelő együttállás esetében a legelementárisabb ébresztő erővel képes hatni egy pillanatnyilag lehanyatlott, de hősies beállítottságú férfi számára.

✣

A szennyeződések – a világiasság, az életvágy, a kicsi jó különböző ígéretei – elrabolják az emberi lények szüzességét, és akadályozzák, hogy azzá váljanak, amire hivatottak: hőssé és hősnővé. A szüzesség az az eredeti, tiszta állapot, amelyben a lélek képes arra, hogy az Ige benne minden pillanatban megfoganjon és rajta keresztül a világba kiáradjon. Adja Isten, hogy lélekben a Szent Szűzhöz válhassunk hasonlatossá!